ניצוץ ממקדש

מוריה יוסף
המדרשה לידע המקדש

במהלך

הדורות עם ישראל נשלט בידי ארבע אומות רשעיות שונות: בבל, פרס מדיין ואדום. כאשר כל אחת מהמלכויות הטביעה את חותמה על עם ישראל מי יותר ומי פחות. בסיפור שלפנינו, פורים, אנו נפגשים עם פרס ומדי.

מסכת קידושין (עב,ע"א) מאפיינת כל מלכות בתכונה אחרת. כל תכונה קשורה לאחת החיות שראה דניאל הנביא בחלומו. "וְהִנֵּה הָיִיתִי בֶּחָזוֹנִי עַם לָיְלָה, וְהִנֵּה אַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם מְגִיחוֹת לַיָּם הַגָּדוֹל... וְאַרְבַּע חַיּוֹת גְּדוֹלוֹת עֹלוֹת מִן הַיָּם, שׁוֹנוֹת זֹא מִזֹּא וְהִנֵּה חַיָּה אַחֶרֶת שֵׁנִיָּה, דֹּומֶה לָדֹב." (דניאל,ז) בבל משולה לאריה מלכות מדי (הפרסים) משולה לדב. "דמיה לדב- תני בר יוסף: אלו פרסיים שאוכלין ושותים כדב,ומסורבלין כדב,ומגדלים שיער כדב,ואין להם מנוחה כדב." (המגרא במסכת קידושין, דף ע"ב,ע"א)

המהר"ל מפראג מסביר שתכונת הפרסים היא למלא את תאוותם. כך גם אחשורוש חיפש למלא את נפשו בתאוותו הגופנית. הוא מסמל את עולם החומר ולכן רצונו היה לבטל את הקדושה של עם ישראל ולהפוך אם שלטונו לתחליף לבית המקדש.

במדרש "איסתר רבה" (פתיחתא ה') מסופר על עליינתן ונפילתן של אומות העולם. " "כאשר יגוס איש מפני ארי, ופגעו הדב, ובא הבית וסמך ידו על הקיר ונשכו הנחש"(עמוס,ה,יט) בבל משולה לאריה. בלשצאר הוציא את כלי המקדש והשתמש בהם ואז נפל במלכותו. אחריו עלו לשלטון מדי ופרס שנמשלו לדב. בתחילת ימי בית שני הייתה תחושה שהגאולה קרבה ובאה. הצארת כורש נתנה תחושה שבקרוב עם ישראל יעלה לארץ ישראל ויבנה את בית המקדש. באותו שיא, בא הנחש, הוא המן, ונושך את ה"איש"- עם ישראל.

המן- מזרעו של עמלק , ממשיכו של 'אנחש הקדמוני'. כאשר מטרתם המשותפת היא להשליט את הרע וטומאה בעולם.

המאבק בין קודש לחול ובין טומאה לטהרה מתחיל עוד מראשית ימי בריאה. הנחש מבטא את הטומאה. הוא "העמלק הראשון". הנחש פגם בכל החושים של אדם וחווה חוקי מחוש הריח. מרדכי מבטא את אותה נקודה פנימית שהוריה מבטלת פגיעה. אותה נקודה שמכנייה בסופו של דבר את כוחו של המן. שמו של מרדכי לא מוזכר בתורה אך הוא רמוז באחד מסממני שמן המשחה: "מר דרור" (שמות ל') אונקלוס מתרגם: "מירא דכיא "מה המור ראש לכל הבשמים אף מרדכי ראש לכל הצדיקים בדורו" (אסתר רבה פרק ו').

מרדכי מקבל תפילות מקודש
באדיבות מכון המקדש

"מור דרור" מופיע בתורה כאחד הבשמים של שמן המשחה, בו משחו את כלי המשכן, את הכהנים ואת מלכי בית דוד. קדושה שאותה לא ניתן לפגום, מפני שהכהנים ומלכי בית דוד נבחרים על ידי הקב"ה.

לחיות בדורנו הנכחי ולשמור על קדושה,לדעת להבדיל בין הטוב והרע- אלה דברים לא פשוטים בכלל. לפעמים הרע מוצג יפה כמו תפוח אדום, אבל בתוך תוכו הוא רקוב. המשימה הלאומית, הייתי אומרת, היא לשמור על אותו "מור", הנקודה הפנימית, ויחד עם זאת להשפיע. שהיא משימה לא קלה.

יהי רצון, שנדע לעשות זאת בחכמה- לדעת ולהשפיע מהטוב לכלל ישראל.

בצפייה לבניין אריאל!

(על פי **אורו של מקדש**, הרב מנחם מקובר)

כפורים? שרי לוין, פתאח; לידור מעלם, נמ"ר.

פורים. את בואו של החג הזה אי אפשר לספסף קולות הנמצים דוגאים לבשד לנו עליי. כשיוצאים לרחוב, החג נראה לנו דיי מיותר, כמעט לא יהודי- אנשים משתכרים, ילדים מחופשים ליצורים מפחידים, תחרות ממתקים מטומתקים בשלמיחי המנות, ועוד. על זה אמרו חז"ל שהוא בגים הכפורים?

אבל כשבודקים לעומק מגלים כמה שהחג הזה מקסים. ביום הכפורים הירגו כל כך הרבה יהודים. עמדנו מול ה' יתברך, כולנו כ"כ רוחניים, מנותקים מהחומר. ועכשיו,בפורים... מה נעבקה מאיתנו? בהדבק בד' ולעשות מצוות-לא תוך ניתוק מהחומר, לא תוך כדי התמכרות אליו- אלא להשתמש בו בכלי.

ביום פורים אנו מוגמדים בסיגונות: האם נתייחס למשלוח המנות כדבר מסחרי, שעיקר להביא לשכנים כמה שיותר ממתקים יוקרתיים, או שנשתמש בו ככלי להרבות אהבה ולהתחבר? האם נתמכר בסעודה להגאות הגוף, או נזכור למטרת מה אנחנו אוכלים ושמחים? נזלזל במתנות לאביונים ונתרום שקל- שהחג הזה מקסים. ביום הכפורים היינו כל כך קרובים לקדושים. עמדנו מול ה' יתברך, כולנו כ"כ רוחניים. המנסיונות האלו שונים משל יום הכיפורים. שם הבחירה היתה חד משמעית: עם ה' או בלעדיו. דון או חומר. בפורים,מגלים לנו שהעולם לא שחור לבן. שבעולם יש עוד מלבד הרוחניות. ואז מגיע נסיון ענק יותר, דווקא בגלל שהוא בדברים הקטנים- איך נעליח להתמיד ולהשתמש בחומר ככלי לשפע הרוחניות שלנו? לפעמים נראה הדבה יותר נחמד לשבת עם עצמנו ,להתעסק רק בעבודת ה' שלנו, ללמוד תורה וכו'. אבל אנחנו צריכים לזכור ולהזכיר- תורת חיים בעז. לא להשתמש בתורה רק כספר, אלא להשתמש בה כשפע אלוקי שניתן לנו ; ושכדי להעביר אותו לעולם ניתנו לנו הכלים החומריים.

ערב ביסלי בסניף, יוכל, מצד אחד, להיות ערב של התמכרות ליצר האכילה שלנו, בלי שום ערך. אבל, מצד שני, אפשר להפוך את זה גם לערב עונק ומקדם מבחינה רוחנית. אין צורך לומר ד"ת על כל ביסלי שהתניך יכנים לפה. אם אנחנו באים ממקום של קדושה, של שליחות- זה יוקרן החוצה, וממילא הערב יפנה לאפיקים עוצמיים יותר.

בחג פורים, ה' כביכול אומר לנו- "הרי אני כאן, גם בדברים הקטנים והמעבגבנים! גם בדברים שנראים כ"כ גשמיים, אם תתפשו תוכלו בוודאי למצוא אותי". הדבר תלוי בנו- האם להתייחס לחומר כחומר ורוח כרוח, או שנלמד לשלב אותם, ולהפוך את החומר כאמצעי ארצי להעבדת השפע האלוקי. שנזכה בע"ה!

במהלך

הדורות עם ישראל נשלט בידי ארבע אומות רשעיות שונות: בבל, פרס מדיין ואדום. כאשר כל אחת מהמלכויות הטביעה את חותמה על עם ישראל מי יותר ומי פחות. בסיפור שלפנינו, פורים, אנו נפגשים עם פרס ומדי.

מסכת קידושין (עב,ע"א) מאפיינת כל מלכות בתכונה אחרת. כל תכונה קשורה לאחת החיות שראה דניאל הנביא בחלומו. "וְהִנֵּה הָיִיתִי בֶּחָזוֹנִי עַם לָיְלָה, וְהִנֵּה אַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם מְגִיחוֹת לַיָּם הַגָּדוֹל... וְאַרְבַּע חַיּוֹת גְּדוֹלוֹת עֹלוֹת מִן הַיָּם, שׁוֹנוֹת זֹא מִזֹּא וְהִנֵּה חַיָּה אַחֶרֶת שֵׁנִיָּה, דֹּומֶה לָדֹב." (דניאל,ז) בבל משולה לאריה מלכות מדי (הפרסים) משולה לדב. "דמיה לדב- תני בר יוסף: אלו פרסיים שאוכלין ושותים כדב,ומסורבלין כדב,ומגדלים שיער כדב,ואין להם מנוחה כדב." (המגרא במסכת קידושין, דף ע"ב,ע"א)

המהר"ל מפראג מסביר שתכונת הפרסים היא למלא את תאוותם. כך גם אחשורוש חיפש למלא את נפשו בתאוותו הגופנית. הוא מסמל את עולם החומר ולכן רצונו היה לבטל את הקדושה של עם ישראל ולהפוך אם שלטונו לתחליף לבית המקדש.

במדרש "איסתר רבה" (פתיחתא ה') מסופר על עליינתן ונפילתן של אומות העולם. " "כאשר יגוס איש מפני ארי, ופגעו הדב, ובא הבית וסמך ידו על הקיר ונשכו הנחש"(עמוס,ה,יט) בבל משולה לאריה. בלשצאר הוציא את כלי המקדש והשתמש בהם ואז נפל במלכותו. אחריו עלו לשלטון מדי ופרס שנמשלו לדב. בתחילת ימי בית שני הייתה תחושה שהגאולה קרבה ובאה. הצארת כורש נתנה תחושה שבקרוב עם ישראל יעלה לארץ ישראל ויבנה את בית המקדש. באותו שיא, בא הנחש, הוא המן, ונושך את ה"איש"- עם ישראל.

המן- מזרעו של עמלק , ממשיכו של 'אנחש הקדמוני'. כאשר מטרתם המשותפת היא להשליט את הרע וטומאה בעולם.

המאבק בין קודש לחול ובין טומאה לטהרה מתחיל עוד מראשית ימי בריאה. הנחש מבטא את הטומאה. הוא "העמלק הראשון". הנחש פגם בכל החושים של אדם וחווה חוקי מחוש הריח. מרדכי מבטא את אותה נקודה פנימית שהוריה מבטלת פגיעה. אותה נקודה שמכנייה בסופו של דבר את כוחו של המן. שמו של מרדכי לא מוזכר בתורה אך הוא רמוז באחד מסממני שמן המשחה: "מר דרור" (שמות ל') אונקלוס מתרגם: "מירא דכיא "מה המור ראש לכל הבשמים אף מרדכי ראש לכל הצדיקים בדורו" (אסתר רבה פרק ו').

"מור דרור" מופיע בתורה כאחד הבשמים של שמן המשחה, בו משחו את כלי המשכן, את הכהנים ואת מלכי בית דוד. קדושה שאותה לא ניתן לפגום, מפני שהכהנים ומלכי בית דוד נבחרים על ידי הקב"ה.

לחיות בדורנו הנכחי ולשמור על קדושה,לדעת להבדיל בין הטוב והרע- אלה דברים לא פשוטים בכלל. לפעמים הרע מוצג יפה כמו תפוח אדום, אבל בתוך תוכו הוא רקוב. המשימה הלאומית, הייתי אומרת, היא לשמור על אותו "מור", הנקודה הפנימית, ויחד עם זאת להשפיע. שהיא משימה לא קלה.

יהי רצון, שנדע לעשות זאת בחכמה- לדעת ולהשפיע מהטוב לכלל ישראל.

בצפייה לבניין אריאל!

(על פי **אורו של מקדש**, הרב מנחם מקובר)

סניף נחלאות

יהודית האיתן,
קומנרית בסניף

אי שם בין סמטאות ומחסנים, במקבלם בית כנסת שעל יקנון, שוכן לו הסניף הכי מדהים בעולם,

שם כל אורחת חביבה תתקבל מיד בחיבוק ונשיקה!

שם, בין הקירות, שוכנים רק אהבה והזרמה בטובה.

שם נמצא סניף אריאל נחלאות בעת,

שחוגג לו יום הולדת שלוש.

הצוות הפותח כלל שש מדריכות עם המון מרץ ואש בעיניים,

הן פנאל עוד השמים.

השילוב היה מוצלח

והסניף עלה וצמח גדל ופרח.

הוא החל להתבסס,

והשתכן במקבלם הנמצא בשכונה ומשמש כבית כנסת ידוע ושמו "קול ריגה".

בתחילה זה הספיק ברווחה,

אבל כשהחלה הצמיחה, וספסר הבנות גדל,

המקום ניהיה קטן ולא יכול להכיל את כולן.

ובכל זאת הדבר לא הפריע לשלום ולשלוונה

, ובסעיף המשיכה לשרור אחדות ואחווה.

כשכל השבטים מגובשים בהרמוניה מופלאה.

בכלל, בסניף זה כמעט מעולם לא נעצפה מריבה,

ולא השפעה מחאה.

מכיון שבסניף שלנו יש החלטה: " אין מקניטים אחרים רק את עצמנו מאדירים",

ולכן אין שרים מואלים כנגד שבטים או סניפים אחרים.

אומם המקום קטן, אבל השמחה גדולה וחבה,

בחודש אירגון במקום לצבוע קירות

צובעים סדיים גדולים ותולים בכניסה רק לשבת עצמה.

בשביל האירוע במוצ"ש שמים חתיצות סביב ארון הקודש.

ומשתדלים לשמור על הקדושה,

כתובת אש מכיים מבלנים,

ועם הקשיים מתגלים גם כושר האילתור והיכולת היצירתיות

שרק לזמנים כאלו שמורות.

אך לפתע, בתחילת השנה העכחית,

ניחתה על הסניף צרה חדשה

ולצערנו רב בית הכנסת סגר בפניו את דלתותיו.

כעת ונותרנו ללא מבנה רשמי לפעולה.

למרות זאת הרוח לא נפלה.

וממשיכים לקיים פעולות בהתמדה.

בחצרות, בגינות, בבתי חיכוכת וסדרכות,

ובכל מבנה מזדמן שמתאפשר.

בתקווה גדולה למבנה קבע בהמרה.

הסניף הקטן מאחד בתוכו מגוון חיכות צבעוניות מכל המגזרים:

חילוניים, דתיים וחרדים.

אך ישנו מכנה משותף, שמאחד את כולן, כמו שאמר במורל היחוד:

"אמריקאיות בנשמה, חוץ מצוות הבדרכה..."

השפה המדוברת ביותר בסניף, לאחר העברית, היא כמובן האנגלית.

שבעצם מאפיינת את כל השכונה.

צוות המדריכות של הסניף מגיע כולו משכונות אחרות בעיר (כגון קמ"ש, גב"ש, הר נוף, הרובע היהודי)

ובכל שבת הן נוועדות בסכירות רבה את הדרך הארוכה,

בכול מזג אויר, כמעט מבלי להחסיר.

אלמנט נוסף שחחזק את הסניף הוא גיבוי מלא מצד הנהרים, שתמיד עוזרים, תומכים, מיעצים ותורמים את כל היכולת והידע שלהם.

בכלל נוכחותו של הסניף מאד משמעותית ומזרגשת בכל פיעה בשכונת נחלאות.

לפני זמן קצר חגגנו יום הולדת שלוש.

הארוע ציין בהשקעה רבה, בהופעת אופרה מרהיבה שהוכנה על ידי כולן,

כל שבט כתב שיר משלו ויביצע אותו בהופעה. גם הצוות הכין ריקוד, הצגה,

ואפילו קטעי קישור מצחיקים שתרמו לאווירה.

ובתור עוגה סימלית חולקו כדורי שוקולד מיוחדים.

כיום סניפנו מונה קרוב לשישים חיכות!

עם פוטנציאל גדול לעוד...

ומתחלק לחמישה שבטים: דרעים, נבטים, ניצים, מעפילות (מעפילים+מעלות) ולהב"ה (שכולל את שבט הרואה) צוות המדריכות מונה 7 צדיקות, וקומונרית אחת מקסימה.

הרה שנעפתה בסניף התרגשות גדולה - חב"ב משלו מצטרף לתנועה!

השבט החדש, שבט להב"ה, חווה השבעה מגיבה ורץ בעיניים מכוסות

מרחבת המשביר ועד לרחבת הכותל, ושם נשבע אמונים לסניף ולתנועה, ואכל ארוחת ערב שווה, לא לפני שהתרגה בבדידות ולקיחת אחריות, כאשר כל הצוות עעלם בפתאומיות... וכך, החב"ב רק נתחוה, וכבר יצא לפעולה.

הן זכו להתדבר בבתי חולים בתי אבות ושלל התבדיות שונות.

וכעת הן מחפשות התבדות קבועה יותר בכדי להתסמר, לתת ולקבל מכל הלב.

ולא, לא שכחתי מאומה, כי מי לא ידע? מי לא שמע?

על חלומן הגדול להיכנס להדרכה!

וכך כבר בשנה הבאה עלינו לטובה יהיה צוות מדריכות ראשון מתוך השכונה, רק ארבע שנים לאחר ההקמה.

אך צרה צרורה- הצוות זקוק להדרכה, וקומוניות חדשה אין, איננו עושים פרסומת סמויה אבל כל בת שרות חרוצה שרוצה להכיר חיכות מתוקות, וקהילה מדהימה ולתרום לאומה תתקבל באהבה גדולה!

יישר כוח לכול העוסקים במצווה ולכולם המון הצלחה!

שתהיה עשיה רק בשמחה ובצפיה לבניין אריאל ולגאולה שלמה!

רוצים שגם הסניף שלכם יופיע? tal.shamaim@gmail.com 052-4295119

לשוננו לך רינה | דינה מור, דביר כפר גנים

מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֹלָם שֵׁמוֹת יִקְרָא:

לאחרונה הכריזו מרכז הנוער שוחר המדע והאוניברסיטה העברית על מיזם יחיד מסוגו: בחירת שמות עבריים לכוכבי הלכת אוראנוס ונפטון.

לחמשת כוכבי הלכת הקרובים יותר אל השמש (לא כולל ארץ) ניתנו עוד משחר האנושות שמות של אלים מן המיתולוגיה היוונית - רומית: מרקורי, ונוס, מרס, יופיטר, סטורן. גם היהודים נתנו להם שמות עבריים לפי הסדר: חמה, נוגה, מאדים, צדק, שבתאי. אך כוכבי הלכת אוראנוס ונפטון נצפו בפעם הראשונה רק לאחר המצאת הטלסקופ, ולא זכו עד כה לשמות עבריים.

במיזם "כוכב עברי נולד" קוראים ציבור דוברי העברית לעשות היסטוריה אסטרונומית -לשונית: לתת שמות עבריים לשני כוכבי הלכת. הציבור נענה לקריאה והתקבלו מאות הצעות לשמות עבריים. הצעות אלו הועברו לְמַן בָּ ר שיקום בהשתתפות אסטרופיזיקאים בכירים וגיגאי האקדמיה ללשון העברית.

התוצאות הן:

שמו החדש של אוראנוס הוא אוֹרוֹן - משמעות השם הוא "אור קטן" והוא מרמז על האור החיוור של כוכב הלכת כפי שהוא נראה מכדור הארץ בשל מרחקו הרב מן השמש שם אוֹרוֹן קרוב בצליל לשם הלועזי וומסייע בזכירתו.

שמו החדש של נפטון הוא רַהַב - הַצּוּבה באה בעקבות משמעות השם נֶפֶטוּן - שמו של אל הים. השם המקביל לו במסורת היהודית הוא רַהַב

- שמו של שר הים, "שָׂרוֹ של ים": שר = מלאך ממונה על דבר מסוים.

מידי פעם מוגבים גם מגורא שמותיהם של אותם שרים, הממונים על צמח או עשב שיגדל. גם לכל אדם ישנו שר- מלאך ששומר עליו. כך למשל מתפרש בתלמוד הבבלי הפסוק "כָּ כֹּחוֹ רָ אָ הָיָם וּבִ תְבוּנָתוֹ מָ חָץ רָ הָב" (איוב כו, יב) כמתאר את הניצחון על שר הים.

חידוש החודש!

באקדמיה ללשון העברית אושרה החודש מילה חדשה:

יָקְמָיִם, חָנוּת יָקְמָיִם (חנות הפתוחה יומם ולילה)

כיצד? הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות, והנשים קונה להן בגדים ותכשיטין נאים כפי מממונו, והאנשים אוכלין בשר ושותין יין שאין **שמחה** אלא בבשר ואין **שמחה** אלא ביין, וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל גר ליתום ולאלמנה (דברים ט"ז, י"ד) עם שאר הענניים האמלליים, אבל מי שנועל דלתות חצרו, ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו, ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש- אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו.

(דמב"ם הלכות יום טוב פרק ו)

איך משמחים? מקריאה פשוטה: "אין **שמחה** אלא בבשר ויין". אולם, לא זה העיקר בציווי. העיקר הוא לשמח את הקטנים (במגדנות) את הנשים (בבגדים ותכשיטים) וגם כשמדובר על בשר ויין - מדובר על "האנשים" ולא מדובר על בעל הבית עצמו. הרמב"ם לא כותב שמי שאוכל שמח.

בעולם הזה, אנחנו מאוד משמחים בין הנאה לבין **שמחה**. כי כשנגמרת ההנאה אין **שמחה**, בעוד ש**שמחה** אמיתית צריכה להמשך ולא רק להמרח על הפרצוף בשביל הצילום.

איך עושים **שמחה**? כאן אין קיצורי דרך. ה**שמחה** היא בנתינה, בזה שאדם מאכיל את הגר, היתום והאלמנה; בזה שאדם נותן לאשתו, לבנותיו ולבניו הקטנים את מה שהם נהנים ממנו. **שמחה** היא שאחרים נהנים ממך ומוצר ומיגור. גם כל מצוות פורים קשורות בנתינה: משתה ו**שמחה** - אדם נותן למשפחתו.משלוח מנות- אדם נותן לחבריו, מתנות לאביונים- אדם נותן גם למי שהוא לא מכיר, וכן גם במקרא מגילה - מוחים את עמלק - שזה נתינה לכלל ישראל. גם בקשרים חברתיים, נסתכל את מי אנחנו יותר אוהבים: את חברי האינטרס שלנו (לדוגמא, הפרסומאים שמבטיחים לנו אושר אם רק נקנה את מרכולתם...) או את האלה שנראים בהתחלה "פרייארים", המדריכים המשקיעים שלא דופקים חשבון על דמי הכיס והזמן שלהם, ומשקיעים בחניכים? ברור שגם אנחנו גם החניכים נאהב יותר את אלה שמשקיעים.

ה**שמחה** היא לא הנאה. ההנאה יכולה מקסימום להביא לששון - משהו מתפרץ. אולם ככה רק "מכשירים את הקרקע", בדומה למיש-מיש לפני הכתרת רב פורים. הששון בא לפני ה**שמחה** בדרך כלל, כי הוא דבר חיצוני. אפשר לנצל אותו על מנת לתת (הקב"ה זיכה אותנו - בואו גם אנחנו נזכה) ואפשר להפוך אותו למסיבת הוללות בתרוץ של פורים.

שנזכה כולנו לעלות מהששון לו**שמחה**, ונזכה לגאולה בששון, ונעבוד על מנת שתהיה גאולה ב**שמחה** פנימית אמיתית.

(מבוסס על שיחה של הרב אברהם גרבייץ', ראש מוסדות למרחב, בישיבת למרחב)

טל שמים
יו"ל ע"י תנועת הנוער אריאל
רחוב הקבלן 41,ירושלים.
שח-רחוק אל-חוט: 0524295119
אתר התנועה: www.tariel.co.il
דואר-השמלי:
tal.shamaim@gmail.com
עריכה, ע. גרפי: יצחק למפרט
הגהה: דינה מור.
צילום פתיחה: תמונת סיום חמש"ש הדרכה בנים מעלה אפרים תש"ע. הזכויות על התמונה שייכות למשה גוטסמן

על מה ולמה? סיבוב שערים

אילת-השחר, דביר נתניה [פאתח]

רציתי לחזק ולהוסיף על דברי מוריה ("ניצוץ מקדש", ט"ש 69 -שבט תש"ע) בענייני סיבוב השערים.

סיבוב השערים נהפך לאט לאט למפגש חברתי- לפני הסיבוב, אחריו, ותוך כדי. עם ה'לפני' ו'אחרי' אין לי ביעיה, אך עם מה שקורה תוך כדי- יש.

מישהו פעם שאל את עצמו למה הוא מגיע לסיבוב? מישהו יודע מה הענייין של הסיבוב בכללי? למה הוא דווקא בר"ח?

תחשבו טוב, ותענו תשובות אמתיותיות.

אז כנראה שלא כולם יודעים, וזה יוצר את הבעיה. מגיעים- "כי כולם מגיעים, פונאיים אנשים שלא ראיתי שנים, וזה סתם כיף לקשת עצום 'שמיים' באמצע הרובע המסולמי, לא?" ואז מה זה משנה שכולם קוראים הכוליים? אני רוצה לחשלים את כל קורות ימי מאז הסיבוב האחרון לחברתי, שיחכו עם התחיליים.

נוצר רעש, לא שומעים כלום, לא את הדבר תורה, רק דיבורים בעניין.

אולי אם נבין את המשמעות האמיתית והמהותית של הסיבוב, יהיה לנו לב יותר להפסיק שנייה לפטפט, ולהגיד את מזמורי התחיליים, ובכלל- לכוון את הלב!

מנהג סיבוב השערים התחיל עוד בתקופת הגאונים. נפוץ היה מנהג לעלות ולסובב את שערי הר הבית פעם בחודש ולהתפלל בפני כל שיער ושער. כל אחד עלה בתאריך שונה לא, אבל זה היה קבוע, כל חודש. לאחר זמן, המנהג השתמח ופסק. עמ"י ירד לגלות, ובחלק מהתקופות ירושלים לא הייתה בידנו בכלל.

ב"ה בלית יותר מ15 שנה [אאל"ט] התארגנה קבוצה, וקלחה על עצמה לחזור למנהג אבותינו - לעלות לכוון את שערי הר הבית "בתפילה וכיסופים לבניין המקדש" מוטו שנשאר לאורך כל הדרך.

את התאריך קבעו לערי"ח, כיוון שזה תאריך שקשה לפספס, והוא מסמל גם התחדשות, והזדמנות לשינוי.

מצד אחד לבכות ולהתפלל בפני כל שיער ושער שה' ישיב לנו כבר את הבית, את הבעבודה, ומצד שני לשמוח ולקוות עוד לעוד ולהתחדשות החודש, והאמונה בגאולה.

רק לפני 6 שנים הצליחו להשיג הלכתית לשיב השערים אישורים כנדרש, ומאז ב"ה מספר המשתתפים גדל- "וזה חוזרים לבעיית ה"מפגש החברתי".

אז אם אתם כבר באים לסיבוב השערים- תדעו מה המהות העצומה שעומדת מאחוריו, ובע"ד נזכה לכסוף ולהתפלל לה' באמת על בית המקדש!

מעמלץ מאוד לעבור שוב על ט"ש מס' 67, אב ה'תשס"ט, שעוסק כמעט כולו בעניין.

אז שנזכה לקרב את בניין הבית!

בציפייה לבניין אריאל!

*בנים יקרים,
טל שמים נועד גם בשבילכם. תכתבו גם.

אבל אשמים אנחנו

אילת חן סקיטל

יהונתן פולארד, מרגל

רשמי של מדינת ישראל, שתקריב את נפשו ונפשו למען כלל הוט ולמען המדינה, נמצא 24 שנה בכלא.

ואתם יודעים למה?

על זה שהעביר מידע חיוני למדינה הבה שלנו.

על זה שהוא הציל אותנו, את כולנו.

אלא מה, אנחנו כפויי טובה!

כולנו.

כשיהונתן בא לשגרירות ישראל בארה"ב סברו את השער בפניו, ויותר מזה, זרקו אותו לידי המשטרה.

אתם קולטים מה זה? זה כלל לא נתפס! הוא אחינו!

ואנחנו השלכנו אותו בלי לחשוב יותר מדי.

הוא עשה טובה ענקית לכל עמ"י ואנחנו יורקים לו בפרצוף!

פולארד "הספיק" לעבור כמה בתי-כלא, ובכל בית כלא הוא עבר עניינים וסבל שאף אחד לא יצליח להעלות על דעתו. מצב גופו בסכנה!

24 שנים בכלא , חף מפשעו!

איפה אנחנו- עם ישראל?

איפה? התפללנו. קראנו קצת תהילים ואפילו בכינו.

אבל פיזית, לא עשינו באמת מספיק.

איך הוא עדיין עם שם?

על זה שהעביר את המשמלה!

איפה אנחנו? כן, כל אחד ואחת מאיתנו.

מתי בפעם האחרונה חשבתם עליו? בכיתם עליו באמת? עזקתם על כאב? התפללתם בכוונה שיחזור?

תענו לעצמכם בכנות. אם אנחנו בעצמנו לא מתעוררים אין ניתן לצפות שהממשלה תפעל בעניין, ותביא שלחרורו! מה עלה מדעתך? קל להפנות אצבע מאשימה כלפי "אחרים", אך קשה יותר להאשים את עצמנו.

הגענו למצב שיש יהודים בא"י שלא יודעים מי זה פולארד.

אם העם היה זועק באמת, מתפלל בכוונה, פועל ממש- אולי משהו היה קורה!

כנראה, שאנחנו לא רוצים מספיק...

[הקטע נכתב ע"מ להגביר את המודעות ולא מ"ז כדי להכליל]

תעשו רעש, לא שומעים אתכם!

עומדת בדוקן

"אצלכם יש גם גדולי דור וזה כמו אצל החרדים?" ברור שיש, עניתי, לומדים הלכה ממי שלמד אותה ואיה. "ואיך קובעים מיהו גדול הדור?" נשאלתי על ידי מתעניית. רציתי לענות שזה קשור לכך שהוא מבוגר ולמד הרבה; כתב הרבה שו"תים והוא ראש ישיבה. אבל העליתי בנחוט כמה רבנים חשובים שאינם נחשבים לגדולי דור". מדוע?

רבים טוענים שהעיתונים, הפשקוילים והעסקנים קובעים מי הם גדול הדור, יש כאלה שאומרים שכמות המוסדות, הכוללים, הישיבות, הגמ"חים, מספר החסידים הם כמות הסתכמנות שהוא נותן לספרים. גם בזה ניתן לראות מי גדול הדור, שכן מי שהוא באמת גדול לא יצאר במשבצת שלו, אלא משפיע הלאה לאחרים. דוגמא? חב"ד. יחסית לספסר האנשים שבה, תנועת חב"ד משפיעה הרבה מאוד. ובתוך חב"ד- קבוצת אנשים קטנה בתוך חב"ד שמאמינים שהרבי הוא המשיח גם לאחר שנסתר, עושה הרבה רעש. מי מאיתנו לא ראה בכביים תמונות של הרב מנחם מנדל שניאורסון ומתחת הכותרת "משיח" ובקטן יותר המשפט המפורסם -"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"? מי מאיתנו לא נתפיץ לספרים-חוברות-עמודות הסברה (כן, חב"ד היו לפניה.). הקוראות לנו לכתוב לרבי צ'אגרות הקודש"לאלה חובה ללכת רחוק. הרב יהושוע שפירא, הרב ליעל שרלו והרב שמואל אליהו מוזכרים יי כמה מרבנים אחרים. בכל מקרה, המשותף לכולם זה שהם לא נשארו בל"מ אמותיהם. הרב מנחם מנדל שניאורסון, אמר ש"**גזרה על תעמולה שלא חוזרת ריקם**". כלומר- תכתבו, תפיצו, תקימו עמדות הסטבר. אל תשארו במשבצת שלכם. כתיבת מאמרים, וניהול ויכוחים עניינים עלי גבי הגליון, הינו אחד הדברים החשובים לדעתי- שכן הם עוזרים לעצב תפיסת עולם, וניתן, בניגוד לוויכוח על-פה, לצטט מקורות שונים ולחקור בטרם זורקים תשובה לחלל האוויר.כשרון כתיבה הוא כשרון נרכש. נצלו אותו לאחר שכולם לשפעיי. לקדם את העמדות שלנו! וזה בקלות - כתיבת מאמר לוקחת זמן, אולם הנזק קטן לעומת התועלת.לבנים: כתיבה אינה ביטול תורה, בדיוק כפי שהדרכה אינה ביטול תורה. הדרכה היא לחנך אחד או שניים, מאמר הוא לעשרות, מאות או אלפים. השהפעה של מאמר אחד יכולה לפתוח אם העיניים לאנשים ולהראות להם מה שהם לא ראו בטרם הם קראו את המאמר.

החודש הזה

נתאנ אריאל, לביא בית אל

מה באמת דעת הרבנים?

- כפי שהתפרסם בעולם קטן וכפי שאמר הרב בשיעוריו הישיבה - וגם הרב אביגר שליט"א.

השאלה האמיתית מה היה הדרך הנכונה לא לבצע את הפקודה. לגישת הרבנים שנחשבים ממלכתיים יותר, אסור בשום אופן לבצע את הפקודה אבל אין להצהיר על כך רבנים, כי לדעתם הצהרה כזו עלולה לפרק את הצבא. לכן, החייל צריך למנות למפקדו בפאן פרטי ולבקש להשתחרר. רק אם אין כל ברירה אחרת הרבנים יורשים למפקדו האישי שהוא מסרב, אך לא יעשה מזה רעש ולא יפעל לשכנע חיילים אחרים לסרב כמותו.

לגישת הרב מלמד - שנעשנו על פסקי הרב גורן, הרב נריה, הרב ישראלי והרב שפירא זצ"ל - החייל צריך לומר בפומבי את עמדתו ולסחוף אחריו רבים, ובכך להבהיר לפוליטיקאים, לראשי הצבא (ולא רק למפקדו האישי) וללכ הציבור, שיש קבוצות שאסור לבצע בשום פנים ואופן. לדעתם, אמירות פומביות לא יפרקו את הצבא אלא להיפך, יחזקו את הצבא ויקבעו רע ברור לפיו לא מפנים יהודים. יש לכך הקדימים מהצד השמאלי של המפה הפוליטית בישראל.

באופן כללי נדמה כי החלוקה היא כזו: כשליש מהרבנים תומכים בסירוב פומבי, כשליש מהרבנים תומכים בסירוב שקט ומעט פחות משליש מהרבנים, בלב כבד, אומרים לבצע את הפקודה. צריך להדגיש: המחלוקת בין הרבנים אינה האם לסרב פקודה, אלא כיצד לסרב.

כל שאלת ההפגנות הינה צדדית ובסך הכל נגזרת משאלת סירוב הקודה שהיא העקרונית, אם שעקב אחרי התקשורת, הכתובה, המזובדת והמשודרת, ומי שקרא תגובות, נ'מאמרי דעה אז דיבר עם עמן ישראל ברחוב, יודע שהשאלה האמיתית בציבור היא שאלת סירוב פקודה.

בעקבות הודעת איגוד ישיבות ההסדר נגד הפגנות, רבים בישראל חושבים בטעות שהרבנים אומרים לבצע פקודת גירוש יהודים מבתיהם. לא ממש חשוב מה הרבנים התכוונו בהודעתם לציבור, חשובה העובדה שעמך ישראל לא מבין את ההבדל בין סירוב להפגנה וסובר בטעות שהרבנים אומרים לבצע פקודה כזו.

מצחיק לטעון שההסדר עם ישיבת הרב ברכה בוטל בעקבות ההפגנות, שכן הרב מלמד עצמו כתב בעיתון 'בשבע' כבר לפני כמה שבועות - לפני ביטול ההסדר ולפני שהיה לחץ כלשהו - שאם היו שואלים אותו הוא היה אומר לא להפגין בצבא. נוסף לכך, רק תלמידי אחד מתוך העשרה שהפגינו למד בהר ברכה.

הר ברכה מסמלת את ראש החץ באמירה חדל משמעית עד סירוב פקודה. זו הסיבה האמיתית ששר הביטחון סימן את הישיבה, ולאחר שהצליח לבודד אותה תקשורתית כ'קיצונית מדי' הוא פתח במתקפה. כנראה הוא רוצה לסתום פיות, ולהפחיד את שאר ראשי הישיבות - אחרת, יקרה לכם אותו דבר.

צריך לומר את האמת: ברק מנסה להציל את כבודו ולאחד את שורות מפלגתו על חשבון הציונות הדתית. הוא מפלג אותנו ודוגא שנתכתש בתוכנו בעוד הוא עצמו יושב על זרי הדפנה, מחבק ידיו בהנאה, ומשאיר את מורדי מפלגתו אצלו - לעת עתה. אפשר להגיד שזו הזיה, אך זה בדיוק מה שאמרו חברי מפלגת העבודה. הם מזנים להתאחד כנגד האויב המשותף- הציבור הדתי והמתנחלי; די היה לראות את "תוכנית המלחמה" של ברק במתנחלים, כפי שקראו לזה ב-ynet, כדי להבין את המניע האמיתי שלו.

במקום להתכתש בתוך עצמינו, יש להציג חזית אחידה כנגד שר הביטחון. אם אנו מעוניינים להציל את כלל ישיבות ההסדר, אם באמת ובתמים אנו מאמינים בעם ישראל ובארץ ישראל, אם באמת חשובה לנו מדינת ישראל ואם אנחנו מחפשים שותפות אמיתית מתוך כבוד הדדי, ולא רוצים להיות עפר תחת רגלי ברק- חובה עלינו להציג אלטרנטיבה, להיות רלוונטיים בשיח הציבורי, להביע את דעותינו בקול שיהיה ברור ומובן גם לציבור. גם לתת גם לחיילנו.

זה צודק, אבל לא פחות חשוב - לטוות הרחוק זה גם חכם. לתגובות, הערות, בקשת מקורות וכוכ קפה:

mna1234@gmail.com

הכותב הוא תלמיד ישיבת אור עציון

מהיר
מאובטח
יעיל
במקום לרדף אחרי ההנהלה בטלפון... אתר התשלומים החדש של התגובה.
https://ssl.atarplpl.co.il/ariel
*באתר ניתן להוריד גם נספחי הנחה

סימני דרך

אליעד קורנברג, אחיה ראשל"צ

שמחה בהדרכה

"משנכנס אדר מרבין ב**שמחה**! " במשפט מפורסם זה אנחנו מקדימים בברכה את חודש אדר, חודש ה**שמחה**. **שמחה** היא דבר חשוב יסודי מאוד בעבודת ה', ובחודש אדר אנחנו מתעוררים לברר קצת את העניין. בפרשת התוכחה התורה אומרת שהקללות יגיעו בגלל "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך ב**שמחה** ובטוב לבב" (דברים כח, מז). אמנם גם נחפש - לא נמצא בשום מקום בתורה ציווי על **שמחה**, רק בתהילים (ק,ב) נאמר "עבדו את ה' ב**שמחה**" , אז איך יתכן שה' מעניש על דבר שהוא בכלל לא ציווה עליו? התשובה היא משם שלא נמצא בעבודת ה' בעצם לא עובד את ה'. הוא מקיים מצוות כי הוא מפחד או כי יש לו כל מיני מניעים אישיים לזה אבל הוא לא באמת רוצה לעשות את זה. אדם שעושה דבר שהוא אוהב ומזדהה איתו פשוט שמח בזה, בלי הרבה חשבונות. יש וו'ארט ידוע על דברי הנביא "ולא אותי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל" (ישעיה מג, כב) אשם אדם מרגיש שבעבודת ה' היא שמא כבד - כנראה שהוא לא עובד את ה', כי מי שבאמת עובד את ה' שמח בעבודה ועושה אותה באהבה ובקלות. ברור שכדי להגיע לזה צריכה שלמה צריך הרבה עבודה, אבל גם ברמות נמוכות יותר אפשר להרגיש ולעשות **שמחה** שנובעת מהזדהות פשוטה עם מה שאנחנו עושים.

והכרגלנו, ננסה לראות את הדברים גם בתחום הדהרכה. יש שני צדדים עיקרים להדרכה מתוך **שמחה**. קודם כל, כפי שאמרנו, אדם שמזדהה עם מה שהוא עושה משדר **שמחה** סביבו, בחודש שעבר דברנו על הזדהות עם מה שאנחנו אומרים לחניכים. אחת הדרכים לשדר הזדהות כזאת היא על ידי **שמחה**. כשתניך פוגש מדריך שמח בעבודת ה', זה משפיע עליו מאוד. איישות **שמחה** בד"כ מושכת אחריה אנשים ואם אנחנו רוצים להעביר לחניכים שלנו מסרים הם צריכים לראות שאנחנו באמת שמחים בזה שאנחנו עושים, בתורה, בתפילה, במצוות, בעבודת המידות, וזה יגרום לחניכים לרצות גם להיות כאלה. זה נכון בגאון כללי וגם באופן פרטי, בכל פעולה. בכל למשל מדריך לא שמח בתפילה ובעצם העובדה שהוא יכול לפנות לה' הוא יתקשה להעביר לחניכים שלו פעולה על תפילה. הרי ברור שבפעולה חניך קולט מאוד מה כל היחס של המדריך לנושא זה אחד המשפיעים העיקריים עליו, אם גם המדריך יגיד מילים יפות - החניך יקלוט את המנגינה שבה נאמרים הדברים.

צד שני הוא **שמחה** בעצם ההדרכה. מדריך שלא שמח בעצם זה שהוא מדריך לא שקיני בשבט שלו ובסניף בכלל. זה יהיה עליו כמשא כבד וטורח הוא יעשה את המינימום כדי לצאת יידי חובה. חניכים יקלטו מהר מאוד את האוירה ובשלב מסויים יאבדו עניין במדריך ובעצם יוסיפקו להגיע. לעומת זאת, אם מדריך שמח בהדרכה שלו החניכים ירגישו שבאמת אכפת לו מהם, וכידוע, בני אדם בכלל וחניכים בפרט מחפשים יחס וצומי. כמובן שמדריך כזה ישקיע יותר בהדרכה ויצמאה את עצמו בתקופה הזאת. מחפשים סיבות לשמוח בזה שאתם מדריכים? האמת שלא חסר, אבל אשאיר לכם לחפש אותן, בטוח שתמצאו..

שנזכה לשמוח בשמחה **אמיתית!**

מבוסס על שיעור של הרב יחיאל יעקבסון.
להערות, תגובות, שאלות, קושיות ותיירוצים:
eliadkor@gmail.com

רגע של תרבות

שנמות חדשות

יצחק מאיר וחברים

צלילי כינור עדין. רחש תפילה. קולו של החזן פוצח בקריאה "וכולהון מתעטרין בנשמתין חדתין..."

כך מתחיל באלבום "נשמות חדשות" של יצחק מאיר וחברים.

הדיסק מכיל את מיטב שירי השבח- הן פיוטים וגם תפילה אותנטיים ומלוווה אותנו לאורך ערב שבת, כשהרצועות מסודרות לפי סדר כרונולוגי- מבית הכנסת ועד שולחן השבת.

"ישמרו", "שלום עליכם", "אשת חיל", "מה יידידות" - אלה רק דוגמאות לשירים שיצחק מציג באזוניו ומרומזים אותנו בכמה מדרגות.

הדיסק מומלץ לאוהבי מסורת פשוטה עם נגיעות חסידיות- ניגון לכה דודי/מודיו"ץ, מעין ענלון הבא, וכן יסיפר קרעבר הכתדמה לפיוט י-ה אכסוף/ קרליץ.

נקודת תורפה: לא ניתן להאזין לשירים "על חם"...

הדובדבן שבקצפת: י-ה אכסוף (רצועות "י-ג/י"ד). ציצוף נוגע ללב לתן האהבה.

צ'ופר לסבלים מבינו: בסוף רצועה י"ד, אחרי מספר שניות שם שקט ישנו קטע קצרצר של ניגון "צמאה נפשי".

תהנו!

שנמות חדשות. יצחק מאיר וחברים, כסלו תש"ע. הפצה: דברי שיר. אמנים אורחים: אהרון דאבל וד' יוסף קורדזנר. לשמיעה: י-ה אכסוף, אתר ערוץ 7: http://www.inn.co.il/News/News.aspx/198319

ענת עגם

פרחי בני הישיבות (YBC 3) בהופעה חיה

הפקה: אלי גרסנר

"יש הסכנים את שירינו של אלי גרסנר ("ייהא שלמא") "שירי חודש ארגן" כיוון שרוב הריקודים בחודש ארגן נשמעים בהם. קופצני-אלקטרוני מי נגיעות אמקריאות זה הדבר.

אז אמנם חודש ארגן כבר עבר, אבל "פרחי בני הישבות" (תרגום חופשי YeshivaBoys Choir) וציאו דיסק חיה - הופעה חיה שלהם (וגם של עוד כמה הרכבים עליהם חתום אלי גרסנר,אולם אליהם לא נתייחס כרגע).

הזכרנו חודש ארגן? אז נראה לי זה הדבר שהכי חשוב בדיסק: להראות שאפשר להרקיד ילדים, ולתת להם לשיר בלי לזייף. יש כאן גם מספר רעיונות לאיך לעשות את זה (כלומר, לאיזה צורה אתם שאפים שזה יגיע).

יש כאן הנאה רבה ומסכרת (כשמעתיה את הדיסק השתדלתי מאוד למדוד את הנגן, כדי שלא אתפתה לראות).

מומלץ? לחובבי מוזיקה אמקריאית מזוסדת על ילדי ילדים, נוסח פרחי מיאמי, אולי קצת יותר חשמלי קופצני. וכאמור- למדריכים. מה שחבל: מי שאין לו הבנה טכנית לתעבירי אם השירים, יהנה רק במחשב.

לכן בפעם הבאה שהפלאפון יצלצל, אל תיבהל בדלת, ואתם תהיו באמצע ברכת המזון, תזכרו בקדושים הברכה.

מצות לפרסם ברבים! תזכו למצוות!

יש מצוות שאנשים דשים בעקביהם? שלח לנו!

חב"ב עם בשמה? דוח/י לנו! moriahad@gmail.com

שבת חב"בנים ביפו...

יונתן אביעז, רכז חב"ב בנים

חב"ב בנים יצאו לשבת ג'יבוש(ט-יב) ביפו במטרה להתגבש וגם לקבל מיפו מעט.

האורח של השבת היה **בני קצובר** ואשתו שביבדו אותנו בנוכחם ובני הראה לנו מה חשיבותה של עשייה של נוער והשפעתה[הבן הרב עשה מהפכה ביהודה ושומרון]. מלבד בני ואשתו, נכחו משה גוטסמן ומשפחתו והוסיפו לשבת תוכן. מעשה דיבר על נק' חשובה בחב"ב והיא העשייה- אז היתה לנו אחלה שבת ב"ה! אבל מה הלאה? לאן מקדמים? השבת היא אמצעי ולא מטרה.בערב התפזרנו בבתי כנסיות ביפו והשלמנו להם מניינים. סעודה שלישית עשינו על יד הישיבה ביפו ושמענו שיחה מעניינית מפי הרב מאלי שליט"א. מלבד בני ומשה, ברצוני להודות לכל רכזי חב"ב הסניפים שעמלו רבות בבדי שהשבת הזאת תצא ועל כך מגיע להם יישר כח גדול לכל מי שלכל מי שלכל המאמץ שהם עושים בשבת מחצי שנה.תודה גדולה לאיתן ומיכל צארוס שעזרו ב"כ הרבה לשבת.. יצאתם תותחים! תודה לבנות שירות ולבנות ולגברים תותרי שעזרו מאוד בהכנות ובשבת עצמה. כמו כן תודה לכל מי שעזר והיה המון כאלה... אין כמוכם! ואחרונים חביבים, תודה לך, חבבניק יקר על שבת בלתי נשכחת! הנקיון במוצ"ש של המקום הם מדהים! חבל לי על שלא היתה תמונה.. אבל איך אומרים המצלמה הכי טובה זה העיניים! היה פשוט שבת מ-ט-ו-ר-פ-ת!

דש בעקביו

לאחרונה סעדתי סעודת שבת אצל סבא וסבתא.

כשנגשנו לברך, נתקלו עיני בהקדמה לברכת המזון באחד הברכונים, וממש נרעדתי מהכתוב בהם.

לדעתי הדברים חשובים וחמורים מאוד, וחובה לפרסמם לציבור הקדוש. כי על אף חומרתם, עניין חשובת שאנשים לא מודעים לדברים:

> כתוב בספר החיינוך, שכל המדקדק בברכת המזון, מזונותיו יהיו מצויים לו כל ימי חייו.
>
> מלכתחלה- יש לברך מתוך ברכון.
>
> דבר שאינו יודע כל כך לרבים: לגבי הפסקה בברכה, ושאילת שלום מפני היראה / הכבוד- דין ברכת המזון כדין תפילת שמונה עשרה!
>
> פשטות ההלכה: דין ברכת המזון כדין תפילת שמונה עשרה. אין להפסיק בשום ענין, אפילו לא לקדושה, ברכו, אמן יהא שמא רבה.
>
> לכן אין לרמוז בידים או בעיניים, גם לא "בין הפרפרים". ממש כמו שלא עושים בזמן תפילת שמונה עשרה.

הרב קניבסקי סיפר, שהחזון איש צוקלל ראה ילד ששיחק מעט תוך כדי ברכת המזון. אמר לו החזון איש: "באמצע תפילת שמונה עשרה אתה גם עושה ככה?"

ראיתי כחובה לפרסם את הדברים, כדי שאנשים יתחילו להקפיד בענין. כי אני בטוחה שלא הרבה יודעו ולא שמעו על הענין הזה. כמוני, עד לא מזמן.

לכן בפעם הבאה שהפלאפון יצלצל, אז שדקפו בדלת, ואתם תהיו באמצע ברכת המזון, תזכרו בקדושים הברכה.

מצות לפרסם ברבים! תזכו למצוות!

יש מצוות שאנשים דשים בעקביהם? שלח לנו!